

WYMOGI EDYTORSKIE

Tekst należy przesyłać w formacie doc. Nie przyjmujemy tekstów w formacie docx, odt i pdf.

Tekst główny: czcionka – Times New Roman, 12 pkt, interlinia 1,5 pkt. Tekst powinien być wyjustowany. Należy zachować marginesy, minimum 2,5 cm z każdej strony.

Imię i nazwisko autora tekstu: wyrównane do prawej, czcionka – Times New Roman, 12 pkt.

Tytuł pracy: Times New Roman, 14 pkt, powinien być wyśrodkowany.

Cytaty: czcionka – Times New Roman, 10 pkt, interlinia 1,15. Wcięcie cytatu dodatkowe 0,5 cm z każdej strony.

Przypisy: przypisy powinny być zapisane czcionką Times New Roman w rozmiarze 10 pkt, interlinia pojedyncza.

Uwagi (wstępne) o zapisie: wyrazy obcojęzyczne i tytuły książek – kursywa, tytuły czasopism – cudzysłów, czcionka – Times New Roman.

CYTATY

a) Krótkie cytaty (nie więcej niż 120 znaków) mogą być w ciągu narracji, w podwójnym cudzysłowie, tj. „Tu dowolny tekst krótkiego cytatu”.

b) Wszystkie cytaty winny dokładnie oddawać tekst pod względem ortografii oraz interpunkcji. Wszelkie dodatki autora, wynikające np. z wkomponowania cytatu w tekst narracji autorskiej, muszą być wskazane przez użycie nawiasów kwadratowych, np.: [to jest dodatek autora pracy], skróty w cytacie dokonane przez autora pracy oznaczamy [...].

c) Cytaty w językach inny niż polski winny być podane najpierw w języku oryginału, natomiast przekład w przypisie. Jeśli nie zaznaczono inaczej, przyjmuje się że tłumaczenie wykonał autor pracy.

KURSYWA ORAZ WYTŁUSZCZENIA TEKSTU

a) Kursywą winny być oznaczone wszelkie zwroty obcojęzyczne użyte w tekście polskim. Oczywiście, w przypadku cytowania tekstu obcojęzycznego nie używamy kursywy.

b) Kursywy używamy do oznaczenia tytułów książek i artykułów. Do oznaczenia tytułów czasopism używamy podwójnego cudzysłowu, zaś tytuły dokumentów wielką literą, prosto i bez cudzysłowu.

c) Wytłuszczenia tekstu, których celem jest zwrócenie uwagi na jakieś sformułowanie, należy ograniczyć do minimum. Jeżeli stosujemy wytłuszczenie w cytacie należy to oznaczyć następująco:[wyr. M.K.] (inicjały autora pracy).

INTERPUNKCJA

a) Pojedynczy cudzysłów, tzw. językoznawczy, stosujemy wówczas, gdy chcemy oddać znaczenie słowa obcego, np.: *pietas* – ‘pobożność, bogobojność’.

b) Cudzysłów podwójny stosujemy do oznaczenia bezpośredniego cytatu. Należy zwrócić uwagę na to, że po zakończeniu cytatu, zamknięciu go cudzysłowem, zaopatrzeniu w odsyłacz do przypisu musi nastąpić kropka (ewentualnie przecinek). Np.: „To jest dłuższy cytat tekstu, który w oryginale kończy się kropką”¹. Uwaga: przed zamknięciem cudzysłowu 3 eliminacji ulega kropka lub przecinek, pozostaje natomiast znak zapytania, wykrzyknik, np. „O bogowie, cóż to była za noc!” oraz oznaczenie skrótu tekstu: [...].

c) Należy unikać cudzysłowu na oznaczenie sformułowania kolokwialnego, nieściśłego itp. podobnych form „puszczania oka” do czytelnika.

d) Po znaku interpunkcyjnym zawsze jest spacja (tzn. po kropce, przecinku, średniku itd.). Nie ma spacji między nawiasem otwierającym a tekstem. Np.: To jest przykład, który (czasami) należy naśladować.

e) Spacji nie ma natomiast po nawiasie przed znakiem interpunkcyjnym. Np: W nawiasie pojawia się wyjaśnienie (problemu dość skomplikowanego jednak).

SKRÓTY

- a) Nie należy ich używać w nadmiarze, poza powszechnie przyjętymi. W tekstach zasadniczych stosujemy ogólnie przyjęte skróty (np., itd., m.in., etc. oraz inne podobne), a także: r. (rok) i w. (wiek), inne zaś w miarę potrzeby.

PRZYPISY

- a) Należy konsekwentnie stosować łacińskie skróty odsyłaczy do tekstu, np.:

- ibidem – tamże, w przypadku przytaczania w kilku kolejnych przypisach tej samej pozycji
- idem – tegoż, artykuł zawarty w zbiorze prac danego autora

M. Głowiński, *Świadectwa i style odbioru*, [w:] idem, *Style odbioru. Szkice o komunikacji literackiej*, Kraków 1977, s. 119.

- op. cit. - dzieło cytowane; jeżeli przywołujemy tylko jedną pozycję danego autora; w przypadku kolejnych pozycji tego samego autora tytuł należy skrócić do pierwszych wyrazów:

J. Le Goff, *Kultura średniowiecznej Europy*, przeł. H. Szumańska-Grossowa, Warszawa 1970, s. 25.

kolejne przywołanie: J. Le Goff, op. cit., s. 40.

następne prace tego samego autora:

J. Le Goff, *Świat średniowiecznej wyobraźni*, przeł. M. Radożycka-Paoletti, Warszawa 1997, s. 35.

kolejne przywołania:

J. Le Goff, *Kultura...*, s. 46.

J. Le Goff, *Świat średniowiecznej...*, s. 109.

- cf. – porównaj

- vide – zobacz

b) Numerację stron w przywoływanym tekście zawsze oznaczamy skrótem s.

c) Każdy przypis należy rozpoczynać od wielkiej litery i kończyć kropką.

d) Przypisy formułować należy w następujący sposób:

- wydawnictwo zwarte:

J. Ziomek, *Renesans*, Warszawa 1973, s. 67.

N. Chomsky, *O naturze i języku*, przeł. J. Lang, Poznań 2005, s. 36.

Z. Nałkowska, *Dzienniki*, t. 1, 1899-1905, oprac., wstęp i komentarz H. Kirchner, Warszawa 1975, s. 67.

- artykuł zawarty w zbiorze prac danego autora:

M. Głowiński, *Świadectwa i style odbioru*, [w:] idem, *Style odbioru. Szkice o komunikacji literackiej*, Kraków 1977, s. 119.

- artykuł w tomie zbiorowym:

K. Ziomba, *Słowacki etniczny*, [w:] *Słowacki mistyczny. Rewizje po latach*, A. Fabianowski, E. Hoffmann-Piotrowska (red.), Warszawa 2012, s. 215.

- artykuł zamieszczony w czasopiśmie:

J. Pelc, *Jan Kochanowski wobec tradycji antycznej i wobec współczesnej sobie kultury europejskiej*, „Ogród” 1992, nr ¾, s. 12-14.

- w przypadku artykułu opublikowanego w Internecie w adresie bibliograficznym zamieścić należy imię i nazwisko autora, tytuł artykułu, hiperłącze oraz datę dostępu zapisaną w nawiasie kwadratowym:

J. Socha, *Po co wracać do przeszłości*, <http://www.dwutygodnik.com/artykul/6507-po-co-wracac-do-przeslosci.html> [dostęp online: 22.04.2016].

DODATKOWE UWAGI

- a) Pisownia imion i nazwisk: – Stosujemy pisownię oryginalną w ojczystym języku wzmiankowanych osób (nie dotyczy osób powszechnie znanych, panujących i świętych). W wypadku języków słowiańskich zapisanych cyrylicą stosujemy transliterację. Imiona i nazwiska konsekwentnie odmienia się przez przypadki, wg zasad przyjętych w najnowszym wydaniu Słownika języka polskiego i Słownika ortograficznego PWN. – Imiona osób wzmiankowanych w tekście po raz pierwszy podajemy w pełnym brzmieniu, a następnie tylko samo nazwisko.
- b) Daty: – w tekście zasadniczym należy pisać nazwy miesięcy słownie, np.: 24 kwietnia 1998 r.; 16 maja; w sierpniu 1935 r.; – w datach wtrąconych w nawiasie i w przypisach miesiąc podajemy cyfrą rzymską i bez skrótu r. na końcu np.: (24 IV 1998); – w razie braku daty dziennej miesiąc zawsze słownie, np.: w maju 1998 r.; – okresy zaznaczamy: 1–24 kwietnia 1998 r., 24 kwietnia – 1 maja 1998 r.; Liczebniiki: – liczby od 1 do 10 zapisujemy słownie; – zapis liczby

składającej się z więcej niż czterech cyfr z oddzieleniem spacją rzędów wielkości, np.: 15 678, 569 987, 1254 822; – można stosować zapis cyfrowy z zastosowaniem skrótów: tys., mln, mld, np: 3 tys., 5 mln.

ZAPIS BIBLIOGRAFICZNY

Bibliografia – tekst – 12 pkt – czcionka Times New Roman. Interlinia 1,15.

Zapis bibliograficzny należy wykonać w następujący sposób:

- wydawnictwo zwarte:

Ziomek Jerzy, *Renesans*, Warszawa 1973.

- jeśli wcześniej cytowaliśmy artykuł w tomie zbiorowym sporządzonym przez różnych autorów zapis bibliograficzny powinien rozpoczynać się od tytułu pracy:

Słowacki mistyczny. Rewizje po latach, A. Fabianowski, E. Hoffmann-Piotrowska (red.), Warszawa 2012.

- artykuł zamieszczony w czasopiśmie:

Pelc Jerzy, *Jan Kochanowski wobec tradycji antycznej i wobec współczesnej sobie kultury europejskiej*, „Ogród” 1992, nr 3/4.

- w przypadku artykułu opublikowanego w Internecie w adresie bibliograficznym zamieścić należy nazwisko i imię autora, tytuł artykułu, hiperłącze oraz datę dostępu zapisaną w nawiasie kwadratowym:

Socha Jakub, *Po co wracać do przeszłości*, <http://www.dwutygodnik.com/artukul/6507-po-co-wracac-do-przeslosci.html> [dostęp online: 22.04.2016].

Należy pamiętać, że w bibliografii najpierw podajemy nazwisko, a następnie imię autora (inna kolejność niż w przypisach).